

[Sønderup.]

havde med hinanden i Finanslovdebattens Begyndelse, hvor det jo fra de ærede Medlemmer Hr. Christmas Møllers, Hr. Bertel Dahlgaards, Hr. Paul Holts og Hr. Starckes Side og ogsaa paa Venstres Vegne fra min Side blev gjort gældende, at det, man med Rette kunde kræve af os her inde paa Rigsdagen, var, at vi samlede Eivnerne og Kræfterne om det, der laa for først og fremmest, nemlig at yde et Bidrag til, at vi i den kortest mulige Tid kunde faa udslettet inden for vore Landomraader, hvad Krigen havde brudt ned.

Naar saa, som jeg for et Øjeblik siden nævnte det, Socialdemokraterne taler tidligt og sent om den manglende Tillid til Regeringen og prøver paa at udlægge det, som om denne manglende Tillid hemmer Genopbygningen, saa synes jeg for det første, at det er en meget kortsynet Opstilling, for hvor er vi i det hele taget henne, hvis vi i et demokratisk Land skal have Forhold af den Beskaffenhed, at hver Gang der er en Befolkningsgruppe, der ikke saadan til Tops er tilfreds med den siddende Regering, saa skulde den have den Forret, at saa skulde den kunne sinke Arbejdet i al Almindelighed? Jeg synes, det er en kortsynet Opstilling, men jeg ønsker at føje til, at der er meget, der tyder paa, at den ogsaa er urigtig. Det var interessant for nogle Dage siden at høre, at den højtærede Finansminister netop paa-pegede, at der inden for Produktionslivet var Ting, der bekræftede, at Arbejdstempoet og som Følge deraf Produktionen i sin Helhed var i Fremgang. Ved at føre Samtaler med forskellige Driftsledere har jeg da ogsaa faaet bekræftet, at der glædeligvis er en Fremgang i Arbejdstempoet herhjemme. Det ikke alene modbeviser den Paastand, som fra anden Side lyder om, at den siddende Regering skulde være en Hindring for Genopbygningsarbejdet, men det er i det hele taget et Vidnesbyrd om, at vi maaske i et hurtigere Tempo, end vi paa et Tidspunkt var tilbøjelige til at regne med, skulde kunne faa den Fremgang, som er nødvendig, hvis det i det hele taget skal gaa os vel.

Forholdet er jo ogsaa det, at naar man taler med Socialdemokraterne paa Tomandshaand — saa er de altid forstandige og fornuftige —, saa indrømmer og anerkender de i det væsentligste Rigtigheden af den Politik, der er ført. De erkender, at det hist og her er tiltrængt, at der gribes ind med den faste Haand, som de godt ved, at de i Kraft af de særlige Omstændigheder ikke selv besidder. Derfor synes jeg, det er ligegodt drøjt nok her inde at være Vidne til det Postyr, som

Socialdemokrater og Kommuniste sætter i Scene, naar det drejer sig om enten sociale eller erhvervspolitiske Forhold. De Herrer ved meget vel, for at nævne et enkelt Omraade, at den Socialpolitik, der er ført og bliver ført herhjemme i Dag, alle Forhold taget i Betragtning, ligger i Overkanten af det, som Landet under den givne Situation har Raad til. Dermed er ikke sagt, at der ikke hist og her kan være Enkeltheder at rette, men jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller saa afgjort har Ret, naar han gentagne Gange ved Møder har paa-peget og understreget, at vor socialpolitiske Standard og vor Sociallovgivning i det hele taget aldrig har ligget saa højt, som Tilfældet er i Dag. Til Trods herfor benytter man enhver Lejlighed til at saa Utilfredshed og Misfornøjelse. Jeg siger heroverfor: hvor er det i Grunden usselt, og hvor er det i Grunden Synd for de Mennesker, som man i Kraft af denne Agitation indpoder en saadan Forurettelsens Sindstilstand.

Hvad angaar det erhvervspolitiske, er det særlig, som det ogsaa fremgik af det Indlæg, vi hørte for et Øjeblik siden, Valuta-udviklingen, man vil gøre til en af Hovedfaktorerne i Angrebet paa Regeringen. At saa den Dagsorden, som nu for et Øjeblik siden blev stillet, har et andet Indhold, ja, det er jo Udtryk for et partipolitisk Fiskeri, hvis Resultat ingen paa indeværende Tidspunkt kan sige noget om. Jeg har sjældent, synes jeg, set noget saa lidt gennemtænkt og saa malplaceret som hele det Angreb, man har startet i Forbindelse med Valutapuklen. Jeg skal se bort fra det Indtryk, det kan gøre, og de Følger, som jeg før nævnte det kunde faa for os i vore Forhandlinger med Udlandet, og henholde mig til Spørgsmalets Betydning for den øjeblikkelige Tilstand inden for Landets Grænser.

Og hvad er det da, der er karakteristisk for vor erhvervsmæssige Situation i Dag i sin Helhed? Det er kort fortalt det, at der er fuld Beskæftigelse, at vi i det sidste Aars Tid har haft det laveste Arbejdsløshedstal, vi i lange, lange Tider har kendt, og det er vel dog meget nærliggende at tro, at der er en vis Sammenhæng imellem den lave Arbejdsløshed, vi har, og den Raastofindførsel, som Valutapuklen, hvordan man end vender og drejer det, nu engang er Udtryk for. Sagen er nemlig den, at Socialdemokratiet paa et givet Tidspunkt netop var bange for, at vi ikke fuldtud skulde udnytte vore Indførselsmuligheder. Da i Januar Maaned „Social-Demokraten“ havde en Notits om, at Nationalbanken, hvor Partifælle Bramsnæs jo har det afgørende Ord at sige, havde lempet